

Gefeliciteerd, het is een... gehandicapt kindje

Het aangrijpende verhaal van Stephanie en Sterre

Stephanie Kaars

Als je kind gezond is, heb je duizend wensen.
Als je kind ziek is, heb je er maar één.

Daphne Deckers

Eerste druk 2010, tweede druk 2013

Auteur: Stephanie Kaars

Coverontwerp: Irma Gouwswaard

Foto cover: Wout Jan Balhuizen

Visagie: Linda Huiberts

Eindredactie: Kitty Lakeman

ISBN: 9789402112573

© Stephanie Kaars

Voorwoord

Donderdag 31 december 2009

08.00 uur

Al jaren was ik in mijn hoofd bezig met het eerste boek dat ik in mijn eentje wilde schrijven. Wonderbaarlijke genezingen, daar moest het over gaan. Ik had zelfs een oproepje geplaatst op mijn weblog, om zoveel mogelijk interessante verhalen te verzamelen.

En toen werd mijn dochter geboren, en daarmee het verhaal van mijn leven. In hoeverre haar ontwikkeling over zeventien jaar, als zij volwassen is, bij de term 'wonderbaarlijke genezing' zal passen, kan niemand op dit moment voorspellen. Maar vaststaat dat wij een enorme zoektocht op dit gebied zijn gestart.

Wie zij ook zal worden, dit boek wil ik aan haar opdragen. Het is voor en over mijn prachtige dochter Sterre, de zon en de maan van ons leven.

November 2007

Opeens voel ik het: het verlangen naar een baby. Ik ben 26 jaar, heb een leuke baan als chef redactie van het meidenblad *Girlz!*, niet bepaald een saai sociaal leven en pas zeven maanden een relatie, maar toch is het heel sterk. Misschien heeft het ermee te maken dat ik het idee heb dat mijn vriend Max (hij heet eigenlijk Mark, maar zijn vrienden noemen 'm Max en dat heb ik overgenomen) écht een blijvertje is?

Helemaal verklaren waarom dit het juiste moment lijkt te zijn, kan ik niet, want voor getik van mijn biologische klok ben ik misschien nog iets te jong. Maar ik denk vaker en vaker aan een baby en alleen al van de gedachte aan een eigen kindje word ik zielsgelukkig. Heb ik even mazzel dat ik van de pil nogal depri word en Max en ik om die reden condooms gebruiken. Max zal het vast niet zo'n probleem vinden om er eens eentje te vergeten...

Maandag 21 april 2008

De uitslag móet bijna wel positief zijn, dat voel ik aan alles. Mijn borsten doen behoorlijk zeer en van de week heb ik volgens mij zelfs innestelingspijn gehad. Bovendien had Max ruim twee weken geleden na een avondje stappen iets te veel gedronken, waardoor hij het niet erg meer vond om het een keer zonder condoom te doen. En toch kan ik me nauwelijks voorstellen dat er binnen een paar minuten twéé blauwe streepjes zullen verschijnen op de Test der Testen. Nog één keer lees ik de gebruiksaanwijzing zorgvuldig door; ik wil natuurlijk niet dat mijn verstand van zaken me op het moment suprême van mijn leven in de steek laat. En dan doe ik het: plassen en testen.

Het duurt niet eens een paar minuten, slechts een paar seconden. Mijn ontzag voor het resultaat is enorm. Huilen gaat nog niet, daarvoor is het zelfs te groot. Pure verbijstering voel ik, afgewisseld door intens geluk én grote twijfel. Staat

er nou echt een blauw plusje, zou mijn lichaam dit kunnen, zou ik het wel kunnen?

's Avonds is Max een paar minuten zwaar onder de indruk, maar als ik bij hem op schoot kruip, krijgt hij tranen in zijn ogen. Beter verwoorden dan hij kan ik het niet. "Wat hebben wij een geluk", zegt hij. "Eerst hebben we elkaar al gevonden en nu krijgen we ook nog een kindje."

Ik had wel verwacht dat hij snel overstag zou gaan als het eenmaal zover was, maar zijn reactie is een fijne bevestiging dat dit inderdaad klopt. We kennen elkaar een jaar en wonen net een maand samen, maar het voelt alsof we elkaar nooit níet hebben gekend. Ik knik dan ook en daarna zijn we een hele tijd stil. Wat er verder ook zal gebeuren in de wereld, bij ons thuis komt alles goed. Zo voelt het op dit moment. Ons kindje, verwekt uit pure liefde, teken van wonderlijke gezondheid, is verschrikkelijk gewenst en meer dan welkom.

Zaterdag 3 mei 2008

"Geniet ervan, meid", zegt iedereen tegen me. "Dit is een prachtige tijd."

De vrouw op mijn folder *Gezond zwanger*, die ik van de huisarts heb gekregen, lacht me ook al vol levenslust toe. Ondanks haar dikke buik kan ze nog prima sporten, lees ik in het binnenwerk. Het is allemaal goedbedoeld, daar ga ik tenminste van uit. Ik kan het alleen niet helemaal plaatsen, hoezeer ik dat ook probeer.

Of beter gezegd: ik kan het helemaal níet plaatsen. Als het goed is, ben ik nu ruim zes weken zwanger. En het enige wat ik nog kan, is kotsen. Spugen, overgeven, of ik nu wel of niet heb gegeten of gedronken, mezelf druk heb gemaakt of me rustig heb gehouden, ik doe niets anders dan dat. Waar de term ochtendmisselijkheid vandaan komt snap ik niet, want 's middags en 's avonds ben ik óók misselijk. In totaal spuug ik zo'n vier keer per dag. En als ik even niet kots, kokhals ik. Op z'n minst.

Zonder mijn grote blauwe emmer, speciaal voor deze feestelijke gelegenheid uit een keukenkastje getoverd, kan ik geen drie stappen zetten. En deze onleefbare misselijkheid schijnt minstens twaalf weken te duren. Als je pech hebt duurt dit rotgevoel zestien weken, en heb je nog meer pech dan gaat het negen lange maanden door. Eén troost: tijdens de bevalling zal het wel wat minder zijn, dan heb je namelijk ander soort ongemak aan je hoofd en lijf.

Hoe kom ik de komende tijd door? En daarna: hoe overleef ik de bevalling? En wanneer krijg ik mijn eigen fitte lichaam en bijna nog belangrijker, mijn eigen geest weer terug?

Maar goed, verder ben ik heel blij hoor, met mijn zwangerschap. Het is echt genieten geblazen.

Maandag 5 mei 2008

Ik heb sterk het gevoel dat het klompje cellen dat zich in mijn buik heeft genesteld, een jongetjesbaby is. Max denkt dat ik gelijk heb. Jaren geleden is er een meisjesnaam in mijn hoofd blijven hangen die ik wil gebruiken 'als het ooit zover is', maar een mooie jongensnaam waar ik honderd procent tevreden over was, kende ik eerlijk gezegd niet.

Tot gisteren: ineens was-ie er. Ik sprak 'm hardop uit tegen Max, hij was een paar seconden stil en gaf toen zijn goedkeuring. "Ja, dat vind ik eigenlijk wel een stoere naam."

Vanbinnen juichte ik, want ik had niet verwacht dat mijn vriend zo snel zou instemmen; mijn meisjesnaam had ik al eerder genoemd en daar had hij nog nooit van gehoord, dus hij moest er erg aan wennen.

Maar goed, wij gaan voorlopig uit van een jongen en noemen hem nu Baby S.

Donderdag 8 mei 2008

Het is elf uur 's ochtends en ik heb al twee keer overgegeven. Max leegt mijn emmer, terwijl ik uit alle macht probeer om de rest van mijn ontbijt binnen te houden.

“Tot nu toe is het een stuk makkelijker om de vader van Baby S. te zijn dan om zijn moeder te zijn”, zucht ik.

“Zeg dat wel, schatje. Zal ik de volgende dan maar dragen?”

Max doet zijn best om mijn leed te verzachten, maar echt iets van mij overnemen kan hij niet. In plaats daarvan zoek ik op internet naar tips tegen zwangerschapsmisselijkheid. Gemberthee schijnt de klachten te verlichten en in plaats van hele maaltijden naar binnen te werken, kan ik beter de hele dag door kleine beetjes eten.

Tijdens het surfen en bladeren in allerhande zwangerschapsboeken, stuit ik ook nog op een theorie over de oorzaak van dit verschijnsel, waar ik langer over blijf nadenken.

‘Vrouwen die heel erg misselijk zijn, hebben diep in hun hart vaak een ambivalent gevoel over hun zwangerschap’, lees ik bijvoorbeeld. ‘Ze zijn extreem bang voor de grote verandering in hun leven en die angst drukt op hun blijdschap over deze nieuwe situatie.’

Ik ben er even stil van, vooral omdat ik niet kan ontkennen dat ik het aan de ene kant waanzinnig en fantastisch vind dat er een kindje in mijn buik groeit, maar dat ik het tegelijkertijd doodeng vind. Ik bedoel: ik ben een controlfreak, maar de komende maanden heb ik toch echt een stuk minder zelf in de hand dan ik gewend ben. En daarna, als het kindje eenmaal is geboren, is het natuurlijk ook nog maar afwachten hoe alles verloopt en verandert. In ieder geval zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn als voor de nacht dat Max en ik ‘per ongeluk expres’ een condoom vergaten.

Ik geloof wel dat mijn psychische gemoedstoestand invloed heeft op mijn lichaam, dus in die zin kan ik me voorstellen dat mijn misselijkheid misschien psychisch is, al is het maar voor een deel. Toch overheerst de hele tijd mijn gevoel dat ‘het zo heeft moeten zijn’. In de zin dat ik altijd heb geweten dat ik ooit kinderen wilde, maar dat dit verlangen de maanden voordat ik zwanger raakte steeds sterker werd. Het neemt mijn angst en ook mijn misselijkheid niet weg en ik kan niet

precies uitleggen waar het vandaan komt, maar ik ben ervan overtuigd dat mijn baby er juist nu 'moet' komen.

Zaterdag 10 mei 2008

Nu heb ik ook nog buikpijn. Flinke steken en een gespannen gevoel in mijn onderbuik benemen me de adem. In een flits wordt daardoor af en toe mijn grootste angst werkelijkheid. Dan zie ik mezelf opeens ineenkrimpen van de pijn in mijn buik, terwijl er op de grond onder mijn fleurige zomerrokje een plas bloed ontstaat.

Of ik zie voor me hoe ik na een horrorbevalling een dood kind in mijn armen geworpen krijg. "Helaas mevrouwetje, het is gestopt met ademen."

In het boekje *Baby op komst* lees ik dat je je grootste nachtmerries in gedachten beleeft als je zwanger bent, om je voor te bereiden op eventuele rampspoed (die gelukkig bijna nooit voorkomt, dat staat er dan nog net in het klein bij geschreven).

O, wat hoop ik met heel mijn ziel en zaligheid dat het bij deze negatieve gedachtes blijft. Dat alles goed komt met ons kindje en dat wij - Max, de baby en ik - supergelukkig zullen worden met z'n drietjes.

Zondag 11 mei 2008

Max sms't dat ik mijn vriendin Maartje moet bellen. Hij had net zijn beste vriend Robert aan de lijn, die een relatie heeft met Maart; Max en ik hebben elkaar leren kennen toen dit stel samen hun verjaardag vierde.

Robert vertelde Max dat Maarts oma is overleden. Maar er is nog iets: haar zus is gisteren bevallen en het gaat niet goed met het kindje. Ze hadden zo gehoopt juist in deze verdrietige tijd waarin haar oma zwakker en zwakker werd een mooi cadeautje te krijgen, in de vorm van nieuw leven.

In plaats daarvan gaat het níet goed met de baby. Hij heeft in het vruchtwater gepoept en dat vervolgens binnengekregen.

Met als gevolg: een chemische longontsteking. Hij wordt op dit moment met spoed van een streekziekenhuis naar het AMC vervoerd, een academisch ziekenhuis in Amsterdam. Pas over enkele dagen, in het naaste geval zelfs weken, kunnen de artsen zeggen of hij het haalt. Of hij deze ramp zal overleven.

Als ik Maart bel en haar stem hoor, tranen klinken erin door, schiet ik zelf ook vol. Zij weet nog niet dat ik zwanger ben - en dit lijkt me ook niet bepaald het juiste moment om het nieuws te vertellen - zij gaat ervan uit dat het puur medeleven is. En dat is het natuurlijk óók. Lieve, kleine Merlijn, red het alsjeblieft.

Maandag 19 mei 2008

Tijd voor onze eerste echo! Een beetje zenuwachtig stap ik samen met Max de verloskundigenpraktijk binnen. Hier gaan we de komende tijd elke vier weken en later drie- en tweewekelijks naartoe. De verloskundigen zullen in de gaten houden of mijn zwangerschap goed verloopt. En vandaag krijgen we ons jongetje - ik ga er nog steeds vanuit dat mijn baby dat is - voor het eerst te zien.

“Kijk, dit is het hartje.” Echoscopiste Marjolein wijst een minuscuul dingetje aan op het beeldscherm, dat regelmatig lijkt te kloppen. Alles ziet er goed uit, alleen het geslacht kan ze nog niet zien, daarvoor is de baby te klein. Dat maakt mij niks uit, ik vind het al een compleet wonder dat het hartje klopt. Onderweg in de auto hiernaartoe was ik even bang dat we te horen zouden krijgen dat ik tóch niet zwanger was of dat er iets mis was, maar gelukkig is het tegendeel waar.

“Ik meet hoeveel centimeter het vruchtje nu is en zo kan ik bepalen wanneer je bent uitgerekend”, legt Marjolein uit. “Even kijken, je bent nu 8 weken en 3 dagen zwanger, wat betekent dat het... 26 december wordt.”

“Tweede Kerstdag, dan noemen we hem Jezus!” grijns ik.

“En dan kopen we geen wieg, maar een kribbe”, lacht Max.

Zaterdag 31 mei 2008

10 weken en 1 dag zwanger

Max en ik zijn op weg naar de verloskundigenpraktijk voor een extra controle. Ik weet dat de baby deze eerste weken alle benodigde voedingsstoffen uit mijn lijf kan halen en dat het dus niet heel gevaarlijk kan zijn dat ik vier keer per dag overgeef, maar toch maak ik me zorgen. Gisterochtend was ik in een winkel en werd alles ook nog in één keer helemaal zwart voor mijn ogen. Ik kon gelukkig net op tijd op de grond gaan zitten, anders was ik flauwgevallen. Straks lijdt de baby er wél onder dat ik bijna niets kan binnenhouden, en die buikpijn laat me ook niet los. Op internet heb ik gelezen dat één op de tien zwangerschappen vóór de drie maanden eindigt in een miskraam. Helaas ken ik zelfs behoorlijk wat mensen die hun kindje nog veel later zijn verloren. Ik weet niet of andere vrouwen net zo onzeker zijn in deze fase, maar ik ben af en toe heel bang dat het bij mij ook zal misgaan.

“Neem dit staafje als je wilt even mee naar het toilet en plas er dan overheen”, zegt Wil, de dienstdoende verloskundige. Aan hoe ze reageert, merk ik dat ze me gelukkig geen aanstelster vind.

“Als de vakjes verkleuren, hoef je niet bang te zijn dat je baby lijdt onder jouw zwangerschapsmisselijkheid”, legt ze verder uit. “Anders hebben we wel een probleem, want dan ben je aan het uitdrogen en moet je worden opgenomen in het ziekenhuis.”

Even later weten we gelukkig dat het meevalt: de testvakjes zijn verkleurd, dus al voel ik me slecht, mijn baby doet zich tegoed aan reserves die mijn lichaam nog ergens heeft opgeslagen. Max haalt opgelucht adem.

“Ik had het verschrikkelijk gevonden als je nu naar het ziekenhuis had gemoeten”, bekent hij. “Ik zal thuis een kop gemberthee voor je maken en al moet je nog honderd keer overgeven, ik zal altijd je emmer schoonmaken.” Als dat geen echte liefde is...

Zondag 8 juni 2008

11 weken en 2 dagen zwanger

Max en ik konden het grote nieuws niet langer voor ons houden en hebben een aantal mensen verteld dat wij vader en moeder worden.

Mijn ouders reageerden verbaasd, maar toen wij lieten merken dat we heel blij zijn, werden ze al snel dol-enthousiast. Hetzelfde gold voor Max' ouders. Baby S. wordt voor alle vier het eerste kleinkind en ik merk nu al dat ze dit alles heel speciaal vinden.

Mijn oma van 78, voor wie het zelfs haar eerste achterkleinkind is, reageerde helemaal leuk.

"We hebben een verrassing voor u", zei Max blij tegen haar.

"Je hebt moederdag, grootmoederdag en ...?"

"O, hebben jullie dadels meegebracht?" reageerde oma. Max en ik keken elkaar verbaasd aan. We wisten dat oma de dadels die wij laatst voor haar van de markt hadden meegenomen lekker vond, maar dat ze er zó van had genoten, was niet tot ons doorgedrongen.

"Eh, nee, we krijgen een kindje!" verklaarde ik. Een paar seconden was het stil, toen sprak oma de legendarische woorden: "Jemig, Max, dat heb je snel geflikt! Maar o, wat ben ik blij. Wat zeg ik, ik ben door het dulle heen!"

Een heel wat fijnere reactie dan we van sommige andere mensen kregen. Vrij goede vrienden van ons vroegen alleen maar verbaasd of het een ongelukje was en een kennis zei zelfs dat ze mij wel erg jong vond. Daarna concludeerde ze ook nog dat ik blijkbaar ambitieus was geworden. Er zijn toch talloze moeders die kind en carrière combineren, of ben ik nou gek? En ik ben dan 'pas' 27 jaar geworden en Max wordt bijna 29, wat voor deze tijd misschien redelijk jong is, maar vroeger was je dan al ongeveer bejaard als je nog aan kinderen moest beginnen...

Woensdag 18 juni 2008

12 weken en 5 dagen zwanger

Onvoorstelbaar hoe hard zo'n vruchtje groeit! We hebben net de tweede echo gehad en onze baby was al veel beter zichtbaar dan de eerste keer.

"Dit zijn de armpjes en beentjes en ik zie ook een mooie ruggengraat en symmetrische hersentjes", vertelde echoscopiste Maria. Ik was heel erg opgelucht, want van tevoren was ik behoorlijk zenuwachtig. Stel dat zou blijken dat er iets niet goed zou zijn? Godzijdank was dat niet het geval...

"Ik denk dat je gelijk hebt en het inderdaad een jongen is", zei Maria ook nog. "Maar pin je er niet teveel op vast, want ik kan het geslacht nog niet duidelijk genoeg in beeld krijgen om er helemaal zeker van te zijn." Ik begon te lachen en door die beweging sprong onze baby op en neer in mijn buik. Bijzonder en bizar tegelijk.

Een nekpluimmeting hebben we laten zitten. Twee jaar geleden werkte ik als journaliste bij het tijdschrift *Vriendin* en interviewde ik drie meiden van zestien met het Down-syndroom. Zij waren zó vrolijk en konden zóveel, ze waren misschien anders dan gemiddeld, maar ik zou ze nauwelijks gehandicapt willen noemen. Twee van de drie hadden zelfs met wat aanpassingen op een normale basis- en middelbare school gezeten.

Ik weet niet of het alleen daardoor kwam, maar in ieder geval werd ik telkens een beetje bozig als ik aan die nekpluimmeting dacht. "Je krijgt alleen de káns te horen dat je kindje Down heeft, stel dat die hoog is, wat moet je dan beslissen? En Down is maar één van de honderdduizend dingen die er mis kan zijn of gaan, waarom zouden we juist dat laten testen?" vroeg ik me hardop af.

Max was het met me eens. De verloskundige keek mij een beetje vreemd aan, maar ze vroeg niet door en noteerde gewoon dat alles er verder goed uitzag.

Vrijdag 20 juni 2008

13 weken zwanger

Ik heb een gedichtje geschreven voor ons geboortekaartje:

*Zoon van onze dromen
wonder van gezondheid en geluk
drager van onze namen
wij, met jou - voor altijd samen*

Max vindt het gelukkig ook mooi;-).

Maandag 14 juli 2008

16 weken en 3 dagen zwanger

Er is alleen maar goed nieuws. Mijn misselijkheid is twee weken geleden van de ene op de andere dag overgegaan. Buikpijn heb ik inmiddels ook niet meer, in plaats daarvan groeit mijn buik zonder dat ik er last van heb. Verder is de familiewieg die mijn overleden opa 56 jaar geleden heeft gemaakt, teruggevonden in de berging van mijn oom en tante. Die kunnen wij dus gaan opknappen, zodat-ie over een klein halfjaar klaar is voor Baby S.

Ik heb ook nog een schattig rompertje gekocht met Papa's kanjer erop, als cadeautje voor Max. En nieuwe beha's, want ik heb inmiddels twee cupmaten groter.

Maar het belangrijkste is: het gaat steeds beter met Merlijn. Maartje belde net en hij heeft uiteindelijk vijf weken in het ziekenhuis gelegen, waarvan zelfs dagenlang aan een speciale hart-longmachine, maar inmiddels is hij voor een groot deel hersteld van zijn slechte start. Hij kan zijn leven lang astmatische problemen houden, maar zijn ouders zijn allang blij dat hij überhaupt nog leeft. Dat lijkt me terecht, als je zoveel hebt meegemaakt.

Dinsdag 15 juli 2008

16 weken en 4 dagen zwanger

Ik heb de baby gevoeld! Een soort gefladder in mijn buik overviel me net, en ik wist zeker dat het S. was! Andere vrouwen die mij als zwangere zijn voorgegaan, zeggen steeds dat ze in het begin dachten dat ze last hadden van hun darmen en zich later pas realiseerden dat ze hun kindje hadden gevoeld. Maar ik twijfel helemaal niet. S. laat van zich horen en daar ben ik blij om, want nu kan ik zelf nog beter in de gaten houden of alles wel goed met hem gaat.

Donderdag 17 juli 2008

16 weken en 6 dagen zwanger

Onder mijn eigen hart klopt het hartje van de baby. Een ander mens, een nieuw leven. Het kind waar Max en ik zo nieuwsgierig naar zijn, naar verlangen, puur om wie en wat het is.

Stijl:

Simpel gezegd ben ik al ruim zestien weken met z'n tweeën. En toch voel ik me soms alleen. En niet zo'n beetje ook. Ik vind het nogal wat, zwanger zijn. Iedereen uit zijn of haar goedbedoelde adviezen. En dat terwijl geen enkele zwangerschap toch hetzelfde is, geen beleving vergelijkbaar. Hoe lief en sterk Max ook is en mijn vriendinnen ook zijn, het kindje groeit in mijn lichaam, ik moet het doen. Van mijn vriendinnen ben ik ook de eerste die zwanger is, dus niemand heeft een idee hoe ik me voel. Nu en straks, later. Ik zou trouwens niet anders meer willen, want eigenlijk ben ik nu al moeder: hoezo dubbel?

Stiekem ben ik wel blij dat er 'maar' één hartje klopt onder het mijne. Als het er twee waren geweest, waren we al ruim zestien weken met z'n drieën. Maar misschien had ik me dan ook wel drie keer zo eenzaam gevoeld? Of zou het juist nóg aparter en gezelliger zijn geweest?

Vrijdag 18 juli 2008

17 weken zwanger

Kon alles maar blijven zoals het nu is. Een perfecte zomeravond in het prachtige Normandië, waar wij op vakantie zijn. Een lief, rond buikje. Zichtbaar zwanger, maar de vergelijking met een aangespoelde walrus zou nog pure aanstelleritis zijn. Ik ben samen met mijn grote liefde. Max legt vol trots zijn hand op mijn rondingen. Een glimlach van mijn kant.

Woorden zijn overbodig. Even overvalt me dat gevoel: dit is zo rijk, ik wil het vasthouden. Alle gevoelens van dit moment zou ik willen bottelen in een fles, om die vervolgens in zee te gooien, 'm te laten wegdrijven op de golven en nooit meer open te maken.

Een minuut of wat later besef ik dat we in dat geval nooit zullen ontdekken wie er in mijn buik zit. De baby knuffelen, de baby leren kennen zit er dan niet in. Zucht, er zit waarschijnlijk niets anders op dan toch los te laten. Mijn hoop, mijn verwachtingen.

Beter kan ik gewoon meedeinen op het ritme van de vakantie en daarna weer op dat van alledag. Hoezeer ik er soms ook naar verlang, de tijd stilzetten kan nooit de bedoeling zijn van het leven.

Maandag 28 juli 2008

18 weken en 3 dagen zwanger

Ik weet niet zo goed waar het vandaan komt, maar volgens mij ben ik mijn leven lang al bang voor 'de bevalling'. En nu komt mijn 'eerste keer' steeds dichterbij en moet ik soms al bijna huilen als ik er alleen maar aan dénk.

Vaak spookt het door mijn hoofd dat mijn moeder niet voor niets twee keizersnedes heeft gehad. Mijn broertje en ik lagen allebei verkeerd, waardoor we niet op de natuurlijke manier ter wereld konden komen. Mijn tante had bij alle drie haar

zwangerschappen hetzelfde probleem en heeft dus zelfs drie buikoperaties achter de rug.

De meeste dagen kan ik me niet voorstellen dat mijn kindje wél op de natuurlijke manier geboren zal worden, maar af en toe besef ik dat er tot nu toe toch nog geen complicatie is opgetreden waardoor ik aan een vaginale bevalling zou kunnen ontsnappen. Feit blijft dat ik dondersgoed besef dat herstellen van een keizersnede heel pittig is en langer duurt, maar dat ik toch meer heil zie in die baaroptie.

Van Amanda, de Engelse eigenaresse van een Franse *chambre d'hôte* waar Max en ik vorige week logeerden, hoorde ik dat er speciale cursussen zelfhypnose bestaan voor zwangere vrouwen die bang zijn voor de bevalling. Je leert je dan te ontspannen, waardoor je de pijn veel beter zou kunnen kanaliseren en verdragen. Ik weet dat er mensen zijn die met behulp van zelfhypnose over hete kolen kunnen lopen, misschien kan ik aanleren om hevige pijnen te doorstaan?

Via internet heb ik in ieder geval een mevrouw in Amsterdam gevonden die hypnocursussen geeft voor zwangere vrouwen: Bella. Over tweeënhalve week ga ik voor het eerst naar haar toe en volgende week heb ik mijn eerste les zwangerschaps-yoga, een variant van de reguliere zwangerschapsgym waar ik een beter gevoel bij heb. Ik ben benieuwd

Dinsdag 5 augustus 2008

19 weken en 4 dagen zwanger

Net had ik mijn eerste yogales en het was leuk! Er waren nog drie andere vrouwen, twee zijn er in oktober uitgerekend en eentje in januari. We hebben een aantal rustige oefeningen gedaan, zoals met je rug en billen tegen de muur staan en dan door je knieën buigen; de skihouding aannemen. Dit schijnt lekker te zijn als onze buiken dikker en dikker worden en we daardoor meer last krijgen van onze ruggen.

Aan het einde legde lerares Moniek uit hoe 'puffen' in zijn werk gaat. Je neemt een flinke hap lucht en dan kun je die in

één keer uitblazen terwijl je ‘pfff’ zegt, of in twee of drie keer. We mochten het hardop proberen en eerst schaamde ik me een beetje om zo luidruchtig in de weer te zijn zonder dat er een directe aanleiding voor was, maar op een gegeven moment gaf ik me maar over aan de situatie en ging ik lekker los. Hopelijk heb ik er iets aan als ik tegen de tijd dat ik moet bevallen echt goed kan puffen...

Woensdag 13 augustus 2008

20 weken en 5 dagen zwanger

Gisteren gebeurde er iets gek: ik wist ineens niet meer zeker of er wel een jongetje in mijn buik zit. Ik zocht bevestiging bij Max, maar hij zei dat hij nu toch het idee had dat we net zo goed een dochter konden krijgen!

“Ik zag laatst een meisje fietsen van een jaar of twee, drie. Ze had een driewieler en een heel mooi roze jasje aan en dat vond ik toch ook wel hééél lief.” Verbaasd keek ik naar Max, die blijkbaar helemaal smelt bij de gedachte aan een meisje.

Nou ja, ik weet het ook niet meer, ik weet alleen dat we het overmorgen waarschijnlijk zeker weten, want ik ben op de helft van mijn zwangerschap en het is tijd voor de laatste echo.

Vrijdag 15 augustus 2008

21 weken zwanger

Vanochtend hadden Max en ik al om kwart over zeven een afspraak voor de ‘medische echo’, zoals dit laatste officiële, uitgebreide kijkje in mijn buik wordt genoemd. En het was fantastisch! De baby bewoog de hele tijd en alles zat erop en eraan. We konden alle teentjes tellen, wat bijzonder zeg. Toen ik aan de echoscopiste vroeg of het inderdaad een jongetje was, zoomde ze in op de geslachtsorganen.

“Als ik me niet vergis, is dit toch echt iets anders, hoor. Kijk maar, het is een meisje!”

Ik was er helemaal beduusd van. Het gevoel dat ik in het begin van mijn zwangerschap had, klopt dus niet, maar mijn gevoel van de laatste dagen wél. Eenmaal buiten huilde ik in Max' armen. Van ontroering en geluk. Hoe gaaf het me ook lijkt om ooit een zoontje te krijgen, een dochter lijkt mij nóg specialer.

Ook dit wordt baby S., maar daarna zullen er andere letters volgen dan waar we ons kindje de afgelopen weken mee hebben aangesproken. Gelukkig is Max alsnog gewend geraakt aan de naam die ik ooit verzon voor mijn toekomstige dochter, dus die gaan we nu toch al gebruiken. Lief, klein meisje in mijn buik, we houden nu al onvoorstelbaar veel van jou!

Maandag 18 augustus 2008

21 weken en 3 dagen zwanger

Bella is de vrouw die mij gaat leren hoe ik zo pijnloos mogelijk kan bevallen. Met een kop thee voor mijn neus zit ik in haar praktijkruimte in Amsterdam.

“Hypnose kan heel goed helpen als vrouwen opzien tegen de baring. Als je in een lichte trance bent, ben je je namelijk minder bewust van fysieke pijn. Je kunt je beter ontspannen en dat bevordert ook nog eens de ontsluiting”, legt ze uit.

Bella vertelt ook dat hypnose niets met zweverigheid te maken heeft, zoals sommige mensen misschien denken. Als voorbeeld geeft ze dat je met de auto naar een plek rijdt waar je al vaker bent geweest en dan soms kunt wegdromen en er voor je gevoel ‘opeens’ bent. Dan ben je ook even in trance geweest.

Nadat we een tijdje hebben gepraat en ik Bella heb uitgelegd dat ik het niet precies kan verklaren, maar dat ik echt heel erg bang ben voor mijn bevalling, mag ik plaatsnemen op een comfortabele ligstoel en mijn ogen sluiten.

“Ik tel langzaam tot tien en op elke tel mag je meer en meer ontspannen”, zegt Bella met een rustige, lage stem. Daarna

begint ze een verhaal over een strand met palmbomen, waar ik heerlijk op aan het wandelen ben. De wind blaast zachtjes door mijn haren en ik ga ook nog even zwemmen. Het klinkt als een ideale vakantie en ik luister dan ook gewillig.

Op een gegeven moment telt Bella terug van vijf naar nul en bij nul moet ik mijn ogen weer opendoen en weer helemaal wakker zijn. Tot mijn verbazing zie ik op mijn horloge dat er tien minuten zijn verstreken, terwijl het lijkt alsof ik veel korter op de stoel heb gelegen.

“Ik heb deze hypnosessie opgenomen en zal 'm als mp3-bestand naar je mailen, dan kun je er een paar keer per week naar luisteren. Je zult merken dat je steeds sneller ontspant als je de tekst hoort. Over een maand wil ik je graag weer zien en dan doen we een hypnose met een ander thema, bijvoorbeeld een boswandeling. Tegen de tijd dat je weeën krijgt, heb je geleerd hoe je jezelf kunt ontspannen door naar deze sessies te luisteren en op die manier zul je ze beter kunnen opvangen.”

Als afscheid geeft Bella me een ferme handdruk. Hoewel alles wat ze heeft gezegd eigenlijk heel logisch klinkt, voel ik me als ik in de tram stap toch geruster dan toen ik haar nog niet had ontmoet.

Zondag 24 augustus 2008

22 weken en 2 dagen zwanger

Vorige week heb ik het boek *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt!* van Kluun herlezen. Inclusief zijn bevallingservaringen, of in ieder geval die van de twee vrouwen die hij moeder heeft gemaakt. Het zweet brak me alweer uit toen ik las dat hij een van zijn echtgenotes op een nacht met heftige weeën en dus met spoed naar het ziekenhuis vervoerde. Daar meteen een ruggenprik voor haar eiste, maar te horen kreeg dat dat helaas niet mogelijk was; 's nachts was er geen anesthesist aanwezig...

Kluun heeft naderhand uiteindelijk zelfs de actie 'Stop zinloos geweld bij bevallingen' opgezet, omdat hij het belachelijk (en hopeloos ouderwets) vindt dat in Nederland zo'n andere bevallingscultuur heerst dan in bijna alle andere landen ter wereld.

In Amerika bevalt sowieso niemand zonder pijnstilling, terwijl je in ons kikkerlandje al als watje wordt gezien als je er alleen maar over nádenkt. Ik vind dit zo ontzettend raar. Niemand kan toch voor jou beslissen waar jouw pijngrens ligt? De ene persoon gaat al half dood als zijn teen is gekneusd, terwijl een ander nog blijft lachen als hij zijn been heeft gebroken. En wie heeft er in godsnaam verzonnen dat pijn bij een bevalling zorgt voor een betere *bonding* met je kind? Daar geloof ik echt niks van. Hoe zit het dan met al die kinderen die via een keizersnede zijn geboren, zoals mijn broertje en ik? Geloven aanhangers van deze theorie nou echt dat mijn moeder een minder hechte band met ons heeft, omdat ze nooit superpijnlijke weeën heeft opgevangen? Wat een middeleeuwse theorieën...

Ik heb inmiddels in ieder geval bij mijn verloskundige geïnformeerd of ik op elk gewenst moment een ruggenprik kan krijgen als ik dat wil. Ze antwoordde dat dat in het BovenIJ ziekenhuis in Amsterdam-Noord, waar ik wil bevallen, in principe kan. Misschien red ik het zonder en anders hoop ik - voor mijn verloskundige - dat ze gelijk heeft.

Zondag 31 augustus 2008

23 weken en 2 dagen zwanger

Mijn nichtje is vandaag veertien jaar geworden en dat hebben we lekker in de tuin gevierd. Onder het genot van een frisse cola light vroeg een kennis aan mij of ik van plan was om borstvoeding te gaan geven. Op één of andere manier werd ik daar in mezelf nogal boos om. Ik bedoel: ik zei wel rustig dat ik denk dat ik dat wil proberen, maar wie zegt dat het ook daadwerkelijk zo zal lopen en allemaal zal lukken?

Inmiddels heb ik genoeg verhalen gehoord en gelezen over vrouwen die bijvoorbeeld niet genoeg melk hadden, bij wie het kindje minder goed dronk aan de borst of weet ik veel wat er allemaal aan de hand kan zijn waardoor het anders loopt dan je van tevoren misschien hoopt of in gedachten had.

Het enige wat ik zeker weet, is dat het mij irriteert dat veel mensen doen alsof een zwangerschap en bevalling die goed verlopen én een gezond kindje krijgen vanzelfsprekend zijn. Geen idee of het komt doordat ik voor *Vriendin* genoeg moeders heb geïnterviewd die een andere realiteit meemaakten, maar voor mij voelt een goede afloop in ieder geval niet als vanzelfsprekend.

Woensdag 3 september 2008

23 weken en 5 dagen zwanger

Ik voel me super! Mijn buik wordt steeds dikker en af en toe komt er via mijn slokdarm wat maagzuur omhoog, maar verder gaat het top. Heb deze week voor de verandering ook nog geen huilbui gehad. Ik draag een dochter en vind het zwanger zijn fantastisch. Van Max heb ik ook nog een heel lief cadeautje gekregen: een krijtbord in hartvorm. 'De vrouw van mijn leven heeft me nóg een meisje gegeven', heeft hij erop geschreven. Heerlijk om zo op een roze wolk te zweven!

Vrijdag 19 september 2008

26 weken zwanger

'Vanaf deze week doen artsen er alles aan om een kindje in leven te houden, als het al wordt geboren', lees ik in een van mijn zwangerschapsboeken. Ongelooflijk dat mijn baby nu al levensvatbaar is, al weet ik natuurlijk niet hoe ze eraan toe zou zijn als ze al op de wereld zou komen.

Ik denk veel aan het dochttertje van Manus, een fysiotherapeut die mij een paar jaar geleden heeft behandeld. Dit meisje werd geboren na een zwangerschap van 26 weken en

3 dagen. Manus heeft er een foto van op zijn bureau staan: de pasgeboren Rikkie past moeiteloos in de palm van haar vaders hand. Rikkie is inmiddels negen jaar en kerngezond. Wonder boven wonder heeft zij niets overgehouden aan haar vroeggeboorte, behalve dan een enorme vechtersmentaliteit. Ze is een ijzersterke overlever geworden.

Ik ben heel bang dat mijn bevalling ook te vroeg begint. Of eigenlijk ben ik gewoon nog steeds doodsbang voor de bevalling op zich, los gezien van wanneer die begint. Ik probeer zoveel mogelijk te denken aan de bemoedigende woorden van yogajuf Moniek en aan mijn hypnosessies met Bella. Het gaat ook wel iets beter als ik me daarop concentreer, maar tussendoor steekt mijn angst steeds opnieuw de kop op. Overdag hou ik me redelijk staande en probeer ik me te laten afleiden door het werk, maar 's avonds in bed moet ik vaak huilen als ik aan het einde van mijn zwangerschap denk en dan voel ik me behoorlijk depressief. Max is heel lief voor me, hij geeft steeds kusjes op mijn buik en zegt dat alles goed komt en dat hij me altijd zal beschermen. Maar helaas maakt zelfs dat me niet veel rustiger.

Vrijdag 26 september 2008

27 weken zwanger

08.00 uur

Afgelopen week had ik heel veel last van mijn stuitje en lage rugpijn. Mijn vriendin Karin had vanochtend voor zichzelf een afspraak staan bij Anja, maar ze was zo lief om te bellen of Anja mij misschien kon helpen in plaats van haar.

Anja is de moeder van een jongen met wie mijn broertje en ik vroeger wel eens speelden. Zij is voetreflexologe en doet nog een aantal 'alternatieve dingen' en ze heeft een praktijk bij ons in het dorp. Ik weet dus niet precies wat ze doet, maar volgens Karin kan zij mijn zwangerschapsklachten verlichten.

Dat zou geweldig zijn, want de pijn in mijn rug beneemt me bijna de adem en ik word er inmiddels doodmoe van.

10.15 uur

Ik ben net terug van Anja en voel me veel beter! Ik weet nog steeds niet welke alternatieve technieken ze heeft gebruikt, maar in ieder geval begon ze met het masseren van mijn voeten en later heeft ze haar handen op mijn buik en hoofd gelegd en gebeurde er van alles.

Ik voelde de baby helemaal draaien in mijn buik, terwijl Anja me maar zachtjes aanraakte en absoluut geen druk zette. Daarna had ik meteen geen pijn meer in mijn stuitje en rug, wat een opluchting...

Anja vroeg ook nog of we het geslacht van ons kindje al wisten. Ik antwoordde van wel, maar dat we het verder aan niemand hebben verteld. Toen bleek dat zij meer voelt dan de meeste mensen; ze is heldervoelend.

Ze zei dat ons meisje lang is en fijngebouwd en dat het 'een leukerdje' is. Ze legde ook nog uit dat zij door mijn voeten te masseren de bevalling kan opwekken, mocht ik eind december niet meer kunnen en de weeën komen niet vanzelf op gang. Wat een fijn idee, ik ga het zeker onthouden. Eindelijk voel ik me ook iets minder emotioneel, de behandeling heeft me daar op één of andere manier een beetje overheen geholpen. Als ik het nog een keer nodig heb, mag ik Anja bellen en dan maken we een afspraak. Fijn!

Maandag 29 september 2008

27 weken en 3 dagen zwanger

Max en ik hebben elkaar vandaag ons jawoord gegeven! Dat wil zeggen: we zijn geregistreerd partners geworden. Echt trouwen willen we ooit ook wel, maar in deze fase wilden we vooral alles zo goed mogelijk regelen voor de baby. We vonden het niks als Max na de bevalling ouderlijk gezag moet aanvragen bij de rechtbank en we willen dat ons kindje

automatisch zijn achternaam krijgt, vandaar dat we voor deze nieuwerwetse samenlevingsvorm kozen.

Na een bijzonder moment in het gemeentehuis hebben we thuis taart gegeten en een mooie foto gemaakt waarop Max en ik elkaar zoenen, terwijl Max' hand op mijn buik rust. Onze eerste officiële 'kus met z'n drietjes'...

Donderdag 2 oktober 2008

27 weken en 6 dagen zwanger

Helaas hoorde ik vandaag weer een minder bericht. Roos, een meisje dat ik ken van de middelbare school, blijkt een paar maanden geleden aan het einde van haar zwangerschap het HELLP-syndroom te hebben gekregen. Dat is de ergste vorm van zwangerschapsvergiftiging die er bestaat en het komt erop neer dat al je organen opzwellen en daardoor niet goed meer kunnen werken. Haar zoontje kwam daardoor in gevaar en is razendsnel met een keizersnede gehaald. Hij is gelukkig gezond, maar daarna heeft Roos zelf nog heel slecht gelegen. Ze is zelfs bijna overleden, echt verschrikkelijk.

Ik word zo bang van al die verhalen waarbij dingen zijn misgegaan, dat het me maar moeilijk lukt om van mijn eigen huidige toestand te genieten.

Maandag 13 oktober 2008

29 weken en 3 dagen zwanger

Bij de verloskundigenpraktijk werken zes dames: drie oudere vrouwen die zelf ook kinderen hebben en drie meiden van mijn leeftijd die nog nooit zwanger zijn geweest. De oudere vrouwen zijn aardig, maar ik merk dat zij een beetje afstand houden van mij en ik tegelijkertijd van hen, waardoor ik met geen van hen een iets betere band heb gekregen, om het zo maar even te zeggen.

Aaf en Juda, twee van de jonge vrouwen, vind ik wel oké. Maar Wil, de derde jonge vrouw, vind ik verreweg de liefste. Met haar klikt het gewoon en toen ik in het begin van mijn

zwangerschap supermisselijk was, had zij steeds dienst en heb ik met haar het meeste gepraat. Zij nam me heel serieus en probeerde me zoveel mogelijk te helpen en gerust te stellen.

De laatste tijd moet ik ontzettend veel huilen en zie ik zo erg op tegen de bevalling, dat ik heb besloten dit vandaag tijdens mijn afspraak bij de verloskundige duidelijk uit te spreken.

Ik hoop enorm dat Wil dienst heeft, maar Juda blijkt er te zijn. Ik zeg eerlijk dat ik behoorlijk neerslachtig ben en me zorgen maak over de bevalling. Juda geeft me een aantal folders over speciale massages voor zwangere vrouwen, omdat ze denkt dat het goed is als ik me wat meer ontspan. Verder zegt ze dat 't het belangrijkste is dat ik fit ben voor de bevalling en dat zij er helemaal niet tegenop zou zien als ze zwanger zou zijn.

Nogal een domme opmerking vind ik, want zij is nog nooit zwanger geweest en heeft dus geen idee hoe het voelt. Ze zegt het niet met zoveel woorden, maar ik merk duidelijk dat ze mijn angst niet gegrond en mij een aanstelster vindt. Ik voel dat ze me niet echt begrijpt en doe maar alsof ik me gerust laat stellen door haar praatjes dat weeën helemaal niet zo'n ramp zijn als je 'gewoon rustig blijft' en dat alles altijd goed gaat. Maar vanbinnen voel ik me niet bepaald prettiger.

Aan het einde van het gesprek checkt Juda nog even mijn buik en constateert dat mijn baby al met het hoofdje naar beneden is gedraaid. Daar ben ik blij om, maar voor de zekerheid vraag ik of dat niet nog kan veranderen? Juda zegt van niet, mijn kindje ligt nu goed voor de bevalling en het zal ook zo blijven liggen. Dat is dan wel weer fijn nieuws. Maar als ik even later in de auto stap, hoop ik toch dat Juda geen dienst heeft als ik moet bevallen. Ze is wat mij betreft niet een van de meest invoelende verloskundigen.

Vrijdag 17 oktober 2008

30 weken zwanger

Anja is echt geweldig in haar werk! Ik had weer last van allerlei kwaaltjes: verstopping, buikpijn en mijn vingers en gezicht hielden veel vocht vast. Vanochtend heeft Anja lekker mijn voeten gemasseerd en een paar uur later zag ik in de spiegel al dat mijn gezicht minder opgeblazen was en mijn vingers weer slanker leken.

Ik ben heel blij dat ik Anja ken, want stel dat zij me niet had behandeld, dan zou ik waarschijnlijk nog een week of tien steeds meer vocht gaan vasthouden. Terwijl ik me nu in alle opzichten stabiel en prettiger voel.

Vrijdag 24 oktober 2008

31 weken zwanger

Afgelopen maandag waren Max en ik bij een mevrouw die 4D-echo's maakt. Ik vind het jammer dat alle echo's bij onze eigen verloskundigenpraktijk er inmiddels op zitten en wilde ons kindje graag nog één keer zien terwijl ze in mijn buik zit, vandaar dat wij een afspraak hadden in deze speciale praktijk.

En wat bleek: onze baby ligt helemaal nog niet goed! Ze (de echo-mevrouw bevestigde wel dat het een meisje is) ligt zelfs dwars in mijn buik, met haar hoofdje rechts en de voetjes naar links. Hopelijk draait ze uit zichzelf nog met haar hoofdje naar beneden. Als dat niet zo is, moet een gynaecoloog dit met de hand voor elkaar proberen te krijgen óf het wordt een keizersnede. Op zich zou dat laatste mij niet zoveel uitmaken, maar ik ben wel kwaad op Juda, omdat zij vorige keer zo stellig beweerde dat mijn baby al goed lag voor de bevalling en dit niet meer kon veranderen. Dat klopt dus niet.

Helaas waren er nog twee dingen iets minder. Ten eerste lag de baby met haar handjes voor haar gezicht, waardoor we haar niet goed konden zien. De echoscopiste maakt dit wel

vaker mee en we mogen over twee weken terugkomen, in de hoop dat we dan mooiere beelden kunnen opnemen. Het tweede probleem was de echoscopiste zelf: deze mevrouw praatte véél, niet normaal meer! Ze kletste en kletste en kletste maar door over de meest onzinnige dingen. Op de terugweg in de auto waren Max en ik het erover eens dat wij dat gepraat nogal misplaatst vonden. Wij waren vol ontzag voor ons kindje, dat we voor het eerst beter konden bekijken dan ooit. En zij ratelde continu over zwangerschappen en bevallingen alsof er niets magisch, wonderlijks omheen hangt. Wij besloten meteen maar dat we tijdens een volgende zwangerschap niet meer naar haar toe gaan.

Vrijdag 7 november 2008

33 weken zwanger

Gelukkig hoef ik nog maar één week te werken. Ik ben de hele tijd bang dat onze baby eerder komt en dat ik niet alles goed kan overdragen bij *Girlz!*, dus ik ben echt aan het aftellen en zal blij zijn als mijn zwangerschapsverlof eindelijk begint.

De babykamer is inmiddels ook zo goed als af: de commode en kinderwagen zijn deze week bezorgd, ik heb alle kleertjes gewassen en de wieg is bijna helemaal geschilderd, dus praktisch gezien zijn we er klaar voor.

En o ja, de tweede keer is de 4D-echo wél goed gelukt. Ons lieve kindje heeft een heel symmetrisch gezichtje, haar mondje lijkt op dat van papa en de oogjes en neus op die van mij. Lieve baby in mijn buik, groei zo nog maar lekker even door!

Maandag 17 november 2008

34 weken en 3 dagen zwanger

Vanochtend moest Max mee naar de verloskundigenpraktijk, want we gingen de bevalling bespreken. Ik had van tevoren een aantal vragen opgeschreven, zoals wanneer je precies wordt ingeknipt en wanneer je vanzelf uitscheurt. Allebei die

dingen lijken me doodeng, maar ik kan me niet voorstellen dat ik eraan ontkom. Ik bedoel: een tennisbal past toch ook niet door een neusgat, zoals Daphne Deckers het zou zeggen? Ook had ik een paar vragen over borstvoeding, omdat ik heb gelezen dat de eerste keer dat je de baby aanlegt, heel belangrijk is. Ik hoop maar dat iemand me daarmee gaat helpen.

Helaas had Juda weer dienst en ben ik eerlijk gezegd niet veel wijzer geworden. Ze zei dat een knip veel ernstiger is dan 'vanzelf uitscheuren' en dat die eerste maatregel bijna nooit wordt genomen. Ik vond het raar dat ze deed alsof dit zeldzaam is, want vier van mijn vijf kennissen die het afgelopen jaar zijn bevallen, moesten worden ingeknipt.

"Dat waren dan zeker echte ziekenhuisbevallingen", was Juda's commentaar. Ze sprak het neerbuigend uit, alsof ze zich geen enkele reden kon bedenken waarom je je baby níet thuis zou baren. Ik glimlachte, maar eigenlijk kon ik haar wel wat doen!

Over het aanleggen zei ze alleen maar dat dit vanzelf gaat en dat het kindje altijd makkelijk zijn weg vindt naar één van de tepels. Als ik haar moet geloven bestaat een bevalling uit niet meer dan een paar pijscheuten en dan ligt er ineens een kerngezond wondertje op je buik. Jammer dat ik helemaal niet het gevoel heb dat het bij mij zo soepel zal verlopen. Terug kan en wil ik ook niet meer, maar als ik aan dat aanleggen aan de borst en aan het moederschap op zich denk, bekruipt me een nogal zwaar, heftig gevoel. Alsof het allemaal heel moeilijk zal worden.

Maar goed, ik heb inmiddels verlof en wil mijn vrije tijd eigenlijk niet laten verpesten door een irreële verloskundige die mij niet goed aanvoelt. In plaats daarvan ga ik de rompertjes, slabbetjes en knuffels uitzoeken die ik als afscheidscadeau van mijn collega's heb gekregen en daarna lekker shoppen...